

hedstjenesternes trusselsvurdering. Det er i sagens natur alene regeringens ansvar. Folketinget kan og skal ikke efterprøve det skøn. Sådan må det være, og sådan var det eksempelvis også, første gang Salman Rushdie besøgte Danmark den 22. juni 1992.

Daværende udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen skrev således den 5. juli 1992 under overskriften »Brug det stille diplomati« om årsagerne til, at ingen ministre måtte mødes med Rushdie under hans besøg i København:

»Efter regeringens og de øvrige EF-landes opfattelse fremmer det ikke den britiske statsborger Rushdies sag at gennemføre iøjnefaldende og kostbare demonstrationer.«

Man genkender efterretningstjenesternes diskrete krav i ministerens ord. Selv henvisningen til de knappe ressourcer er der.

VK-regeringen tålte dengang lige akkurat Rushdies besøg, men forholdt sig i øvrigt fuldstændig passiv. Man undlod at tage stilling til hans sag. Det var tys-tys-diplomatiets tid.

Forskellen til i dag er iøjnefaldende. Rushdie og hans kamp mod fatwaen kan ses og høres helt ind i den danske statsministers modtagelsessal på Christiansborg. Det går ikke stille af sig. Det gør det næppe heller i Teheran. Men det gør regeringens fejl i forbindelse med besøget jo så heller ikke.

Der er to ting, der især er gået galt i forbindelse med beslutningen den 10. oktober i regeringens sikkerhedsudvalg om ikke at gennemføre det planlagte arrangement. For det første fik man ikke præciseret rammerne for det alternative arrangement, som skulle være i stedet for prisoverrækkelsen på Glyptoteket. For det andet fik man ikke sat en tidsfrist for at få alternativet på plads, det til trods for at det på mødet blev præciseret, at det var afgørende, at der blev handlet hurtigt.

Sådanne praktiske problemer er måske ikke opgaver for regeringens sikkerhedsudvalg, men så burde det være bragt på plads i umiddelbar forlængelse af mødet i udvalget. Når det ikke skete, var vejen banet for det senere så beklagelige forløb. Regeringen har bøjet hovedet og sagt undskyld, så det kan høres og ses. Det tjener regeringen og statsministeren til ære. Man kunne fristes til at sige til tidligere ministre fra V og K: Lad den, som er ren, kaste den første sten.

Nu må vi videre. Kræfterne skal ikke bruges på selvskabte plager, men på at løse reelle problemer. Der er faktisk nok at tage fat på.

Og så skal jeg blot slutte af med at sige, at vi støtter den foreslåede dagsorden.

Tom Behnke (FP):

Forespørgslen tager sit udgangspunkt i en enkelt person, men sagen er jo et godt billede på regeringens fumlende rundt i porcelænsforretningen. Alt for meget porcelæn er blevet knust. Danmarks omdømme ude i verden har lidt ubodelig skade. Vi er blevet beskyldt for fejhed. Det har været utrolig flovt for os at overvære udlandets reaktioner igennem mange dage. Regeringens håndtering af sagen eller rettere mangel på samme leder uvilkårligt tankerne hen på diverse dilettantforestillinger i de lokale forsamlingshuse dog med den forskel, at i forsamlingshusene er det hyggeligt, og der er det sjovt, og det er det ikke for regeringen i den her sag.

I begyndelsen fordømte SF og Enhedslisten regeringens håndtering og ville ikke udelukke, at regeringen blev nødt til at gå af. Siden blev det til, at SF og Enhedslisten ville være tilfreds med en kraftig næse til regeringen. Og nu, efter at SF og Enhedslisten har været til tedrinking i regeringens gemakker, ja, så står vi med en dagsorden, som ganske vist er en næse til regeringen, men en næse, som regeringen selv har bestemt størrelsen af. Regeringen burde have haft en mistillidsdagsorden. Det havde regeringen fortjent. SF og Enhedslisten, som startede ud som kampklare løver, endte som fromme lam i regeringens hænder. Modet svigtede, og det er egentlig synd.

Men det handler jo ikke kun om Salman Rushdie og hans person, men lige så meget om principperne i regeringens handlinger og fatale fejlbeslutninger og fejlhåndtering af sagen lige fra begyndelsen. Det handler om udenrigspolitik. Det handler om ytringsfrihed. Det handler om Danmarks omdømme og rygte i udlandet, og her skader man næsten uopretteligt. Regeringen har fjumret så grundigt rundt i denne sag, at det uvægerligt giver anledning til at sætte spørgsmålstegn ved regeringens evner til at føre den øvrige udenrigspolitik og regeringens prioritering af ytringsfriheden.

Der kan stilles ganske alvorlige spørgsmål ved regeringens betjening af Folketinget i den her sag. Under hele forløbet har statsministeren i spidsen for regeringen forsøgt at lægge røgslør ud, og det har været nødvendigt at trække alle oplysninger ud af regeringen med tang. Spørgsmålet er derfor: Hvorfor denne træghed? Er det, fordi svarene ville være for pinlige? Selvfølgelig kan der være oplysninger af sikkerhedsmæssig karakter, som regeringen ikke kan give. Men de oplysninger, som regeringen alligevel har givet,